

handlingerne skulle foregå i et tempo tilpasset hvert enkelt kandidatlands forberedelsesniveau. Dermed understregedes, at det enkelte kandidatlands egne reformbestrebelse og efterlevelse af Københavnskriterierne ville blive afgørende for tidspunktet for medlemskab. Det blev endvidere besluttet at indlede forhandlinger med Estland, Polen, Tjekkiet, Ungarn, Slovenien og Cypern, der påbegyndtes den 31. marts 1998.

Det Europæiske Råds møde i Luxembourg besluttede herudover, at der skulle indgås såkaldte tiltrædelsespartnerskaber med hvert enkelt af kandidatlandene fra Central- og Østeuropa. Partnerskaberne skulle sætte fokus på områder, hvor landene havde behov for at gøre en ekstra indsats for at opfylde betingelserne for medlemskab af EU. Tiltrædelsespartnerskaberne blev indgået i 1998 og er siden da løbende blevet revideret. EU's bistand til kandidatlandene i Central- og Østeuropa – formidlet gennem tre såkaldte førtiltrædelsesinstrumenter PHARE-, ISPA- og SAPARD-programmerne – er i vidt omfang blevet udmøntet på baggrund af partnerskaberne.

På Det Europæiske Råds møde i Helsingfors i december 1999 blev det besluttet at åbne forhandlinger med Bulgarien, Letland, Litauen, Malta, Rumænien og Slovakiet, der indledtes den 15. februar 2000.

Selve forhandlingerne er blevet ført inden for rammerne af separate, bilaterale regeringskonferencer mellem de femten EU-lande på den ene side og hvert enkelt kandidatland på den anden side, jf. art. 49 i EU-traktaten. I forbindelse med forhandlingerne er EU's regelsæt af tekniske grunde blevet opdelt i 31 såkaldte forhandlingskapitler, der hver især dækker forskellige områder som f.eks. miljø, landbrug osv. Som ved tidligere udvidelsesrunder har udgangspunktet været, at nye medlemslande skal opfylde hele EU's regelsæt (acquis) fra den første dag – eller forhandle en overgangsforanstaltning. Formålet med tiltrædelsesforhandlingerne har således været at fastlægge, hvor kandidatlandene ikke kunne overtage acquis'et fra første medlemsdag, og hvor der derfor var behov for overgangsforanstaltninger. Overgangsforanstaltninger tillader et kommende eller nuværende medlemsland i en periode at opretholde nationale regler på et område, hvor dette er af stor betydning for det pågældende land. Eksempelvis fordi det af økonomiske årsager vil være meget vanskeligt at gennemføre EU's regelsæt straks fra tiltrædelsen.

Forud for Det Europæiske Råds møde i Nice i december 2000 fremlagde Kommissionen en arbejdsplan for, hvornår EU-landene skulle være nået til enighed om fælles holdninger til de enkelte forhandlingskapit-

ler. Ifølge arbejdsplanen ville EU skulle tage stilling til alle udestående forhandlingsspørgsmål inden juli 2002 for de bedst forberedte kandidatlande. Derved ville det være muligt at afslutte forhandlingerne med de bedst forberedte kandidatlande inden udgangen af 2002. Arbejdsplanen blev inddelt på den måde, at de relativt lette forhandlingskapitler skulle afsluttes først. På denne måde kunne man sikre, at opmærksomheden i den sidste fase primært kunne rette sig mod de vanskelige budgettunge forhandlingskapitler – landbrugspolitik, regionalpolitik og EU's budget.

Kommissionen har siden 1998 årligt udarbejdet rapporter til Rådet (udenrigsministre) om de enkelte kandidatlandes fremskridt i forhold til Københavnskriterierne – de såkaldte fremskridtsrapporter. I oktober 2002 konkluderede Kommissionen i sine fremskridtsrapporter, at Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet fortsat opfyldte det politiske Københavnskriterium og kunne forventes at opfylde det økonomiske kriterium og kriteriet om overtagelse af EU's acquis inden det forudsete tiltrædelsestidspunkt i 2004. På dette grundlag anbefalede Kommissionen, at optagelsesforhandlingerne afsluttedes med disse lande inden udgangen af 2002. Kommissionen støttede Bulgariens og Rumæniens ønske om at tiltræde EU i 2007 og tilkendegav, at den ville udarbejde detaljerede køreplaner for de to lande til opnåelse af dette inden mødet i Det Europæiske Råd i København i december 2002 og anbefalede samtidig en forøgelse af førtiltrædelsesbistanden.

Det Europæiske Råds møde i Bruxelles den 24.-25. oktober 2002 tilsluttede sig Kommissionens vurderinger vedrørende Tjekkiet, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Malts, Polens, Sloveniens og Slovakiet's parathed til EU-medlemskab. Herefter lykkedes det for det danske EU-formandskab at afslutte optagelsesforhandlinger med de ti kandidatlande på mødet i Det Europæiske Råds møde i København den 12.-13. december. Ved samme lejlighed vedtog Det Europæiske Råd sammen med de ti tiltrædende lande erklæringen »Ët Europa«, der udtrykker støtte til den fortsatte udvidelsesproces. Det Europæiske Råd satte som mål at optage Bulgarien og Rumænien som medlemmer i 2007 og vedtog samtidig Kommissionens køreplaner for landenes tiltrædelse samt en forøgelse af førtiltrædelsesbistanden.

Den 1. maj 2004 tiltrådte Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet Den Europæiske Union, efter at Kommissionen i henhold til artikel 49 i Traktaten om Den Europæiske Union havde afgivet udtalelse om landenes an-